

gián tiếp xin đi. Hơn thế nữa, anh còn có đồng lõa. Đại tá Bùi Vinh là đồng lõa của anh. Từ nhiều năm nay, Bùi Vinh là nhân viên bí mật của ông Hoàng. Anh được phái ra Bắc, giả vờ đầu hàng, để giúp Bùi Vinh củng cố ngòi vị, loại bỏ tôi ra khỏi hàng ngũ lãnh đạo... Anh khôn ngoan lắm, nhưng anh ơi, tôi còn khôn ngoan hơn anh nhiều...

— Đó chỉ là giả thuyết. Giả thuyết do anh tưởng tượng ra. Bây giờ tôi mới hiểu tại sao các anh bố trí đưa tôi ra Hà nội. Chẳng qua các anh muốn hạ nhau nên mượn tay tôi. Các anh muốn giết nhau, tùy ý, nhưng xin đừng kéo tôi vào.

Phan Thiện quắc mắt :

— Anh là cao phạm, không có quyền bường binh và lão xược.

Lê Tùng hừ môi :

— Thủ đoạn của anh quá tầm thường... Trước kia, hoạt động tại miền Bắc, tôi nhìn anh lộ tính hoa phàn gián, giờ đây mới thấy rõ sự thật... Anh còn thua đại tá Bùi Vinh một vực, một trời...

Về mặt gián dũ, Phan Thiện đứng dậy, tay vói lấy cái roi da để trên bàn.

Song cửa phòng đã mở toang.

Người bước vào đầu tiên là Bùi Vinh. Đại tá Bùi Vinh. Bùi Vinh không hề bị bắt, bị công. Bùi Vinh với nụ cười đắc thắng trên môi. Cùng đi với Bùi Vinh là một quân nhân đeo lon đại tướng.

Lê Tùng quay lại, lầm bầm :

— Nguyễn chí Thanh.

Phải, người cùng đi với Bùi Vinh là đại tướng Tổng cục Chính trị Nguyễn chí Thanh.

Mặt Phan Thiện tái mét như gà cắt tiết. Nguyễn chí Thanh đứng trên ngưỡng cửa, nói giọng khô khan, và hách dịch :

— Nhân danh Hội đồng An ninh trong Trung ương Đảng bộ, tôi đến đây báo cho đồng chí một tin quan trọng. Sáng nay, hồi 8 giờ, Trung ương đã họp phiên thu hẹp bất thường, với sự hiện diện của toàn thể ủy viên trong Hội đồng An ninh.

Phan Thiện kéo ghế, cử chỉ cung kính :

— Xin mời đại tướng ngồi.

Nguyễn chí Thanh rút trong túi ra một tờ giấy gấp tư rồi nói :

— Cảm ơn, tôi không cần ngồi. Yêu cầu đồng chí nghe quyết nghị của Trung ương Đảng bộ.

« Trong phiên họp thu hẹp từ 8 giờ đến 12 giờ sáng... Trung ương Đảng đã cứu xét báo cáo của đồng chí Phan Thiện, phó Vụ trưởng Vụ Lê Tân, và là ủy viên dự khuyết trung ương, về việc bắt giữ đồng chí đại tá Bùi Vinh về tội tư thông với gián điệp địch.

« Đồng thời, Trung ương Đảng cũng cứu xét báo cáo của đồng chí Bùi Vinh, được đệ trình 24 giờ trước.

« Sau khi thảo luận kỹ càng, và cân nhắc các chứng cứ được nêu ra trong báo cáo của đồng chí Bùi Vinh, Trung ương Đảng quyết định :

1— hạ lệnh phóng thích ngay đồng chí Bùi Vinh vì xét ra vô tội.

2— hạ lệnh bắt giữ ngay đồng chí Phan Thiện vì xét ra có tội.

3— hạ lệnh thành lập ngay một phiên tòa

đặc biệt, với đại tướng Nguyễn chí Thanh, chủ tịch Hội đồng An ninh, làm chánh thẩm, đồng chí Lê Giản và đồng chí Nguyễn hữu Khiếu, ủy viên Hội đồng An ninh, đồng thời là ủy viên Trung ương Đảng làm bồi thẩm để xét xử đồng chí Phan Thiên, căn cứ vào chứng cứ cụ thể do đồng chí Bùi Vinh đệ nạp. Bản án của tòa sẽ được thi hành ngay.

Bản tay Phan Thiên run bần bật. Nguyễn chí Thanh nghiêm giọng gọi:

— Cảnh vệ.

Nhiều tiếng dạ ran. Nguyễn chí Thanh khoát tay.

— Bắt bị can Phan Thiên giải về khám.

Phan Thiên đứng yên, bỏ hơi lấm tấm trên vầng trán rộng. Trong phút sa cơ, hắn vẫn giữ được bình tĩnh.

Bùi Vinh tiến lại gần Lê Tùng :

— Chào anh. Phiên tòa sẽ họp ngay. Theo đề nghị của tôi, anh sẽ được mời làm nhân chứng.

Lê Tùng nhỏ bẹt nước bọt xuống tấm thảm Ba tư đất nện :

— Các anh làm tôi ghê tởm.

Phan Thiên lạnh lùng bước ra cửa, hai tay bị còng. Nguyễn chí Thanh dẫn Bùi Vinh :

— Giao tên Lê Tùng cho đại tá.

Bùi Vinh đứng nghiêm chào. Căn phòng rộng mênh mông trở nên vắng tanh và nóng rực như bãi sa mạc Phi châu. Lê Tùng nhìn Bùi Vinh. Bùi Vinh nhìn Lê Tùng. Rồi hắn phá lên cười ha ha, ha ha...

∴

ĐOẠN KẾT

Bản án Tử hình

Đường Tuyên Quang là một trong những con đường êm ả nhất của thành phố Hà nội. Trước hiệp định Giơ-neo, người ta chỉ thấy một dãy nhà nhỏ, buồn bã, cũ kỹ, chầu đầu vào nhau, như sợ tiếng ồn chói tai của đường xe lửa Hải Phòng làm sụp đổ. Sau hiệp định Giơ-neo, đường Tuyên Quang càng nhỏ hơn, buồn bã hơn, cũ kỹ hơn, với những cánh cửa đóng kín ngày đêm, những bức tường loang lổ dán bích chương trắng chữ đen, những vỉa hè đầy ổ gà, vô ý có thể bị gãy mất cả chân.

Con đường cô đơn và ủ dột này đột nhiên mang một bộ mặt quan trọng.

Màn tối vừa buông xuống, nhiều toán cảnh sát mặc sắc phục dã dậu xe chặn hai đầu đường, cấm dân chúng ra vào. Toàn khu bị cô lập trong chớp mắt, nhân viên an ninh xét giấy tờ rào riết trên đường Hàng Bông, Cửa Nam, cửa Đông kế cận đường Tuyên Quang.

Những biện pháp phòng vệ đặc biệt cũng được áp dụng tại các yếu điểm trong thành phố. Hai xe bọc sắt án ngữ trước sân sở Công an Hàng Cỏ. Một rung đội võ trang súng nặng được chở tới canh gác văn phòng vụ Lê Tân trong Thủ tướng phủ.

Giữa đường Tuyên Quang, một tòa biệt thự lớn đứng sừng sững, đèn sáng như sao sa. Nhân viên an ninh gác vòng trong, vòng ngoài, trùng trùng, điệp điệp.

— Vi đây là trụ sở của Hội đồng An ninh, thuộc Trung ương đảng Lao động.

Vi đêm nay, phiên tòa đặc biệt được nhóm tại trụ sở của Hội đồng An ninh.

Phòng xử ở trên lầu nhất. Một căn phòng lớn, bề thế, bề dài cũng như bề ngang còn lớn hơn rạp chiếu bóng Đại Nam ở Chợ Hôm. Trên trần, treo lủng lẳng 3 bộ đèn pha lê, tổng cộng 90 ngọn, mỗi ngọn 100 vát, ban phát ánh sáng rực rỡ xuống những hàng ghế gỗ bọc da đỏ, những bức tường sơn màu vàng rơm, và tấm thảm coi ngầu tiếng động đỏ chói.

Phiên xử bắt đầu.

Sau hồi chuông reng reng, mọi cánh cửa được đóng chặt. Linh gác ngoài hành lang dùng giày đế cao su bước nhẹ nhẹ trên nền gạch hoa đánh xi bóng loáng có thể soi gương được.

Thẩm phán ngồi sau cái bàn dài, kê cao, gần sát tường. Ngồi giữa là đại tướng Nguyễn chí Thanh, Lê Giản, và Nguyễn hữu Khiếu, thủ lĩnh tình báo cao cấp, kiêm ủy viên Trung ương Đảng, ngồi hai bên. Bộ ba đều mặc áo 4 túi, kín cổ, bằng vải kaki vàng, giống nhau như giọt nước.

Bên dưới, đại tá Bùi Vinh và Phan Thiện ngồi ngang nhau, về mặt đâm chiều. Riêng Phan Thiện bị kẹp giữa hai người gác đeo súng lục.

Reng, reng, reng, reng...

Hồi chuông vừa dứt.

Chánh thẩm Nguyễn chí Thanh đeo kính trắng vào mắt, trình trọng lên tiếng:

— Phiên tòa được họp đêm nay tại đây, theo lệnh của Trung ương Đảng và Hội đồng An ninh. Phan Thiện, phó Vụ trưởng Lê Tân tại Thủ tướng phủ, phụ trách Phản gián điệp trên toàn quốc là bị can.

Nguyên nhân nội vụ như sau: Trung ương Đảng nhận được một bản báo cáo mật của đại tá Bùi Vinh, đưa ra bằng chứng cụ thể về việc Phan Thiện tư thông với gián điệp địch. Trung ương Đảng đang cứu xét bản báo cáo thì Phan Thiện bắt giam đại tá Bùi Vinh, cũng về tội tư thông với gián điệp địch.

Vi chứng cứ quá rõ rệt nên Trung ương đã hạ lệnh trả tự do cho Bùi Vinh và tổng giam Phan Thiện. Phiên tòa này sẽ quyết định Phan Thiện thật sự phạm tội hay không. Bị can Phan Thiện được quyền bào chữa. Một số người sẽ được mời tới làm nhân chứng.

Bản án sẽ có tánh cách chung thẩm và được thi hành ngay. Vì tính cách quốc phòng nên phiên xử được cử hành bí mật. Do đó bản án sẽ không được công bố.

Mở đầu, tòa trao lời cho đại tá Bùi Vinh.

Bùi Vinh nghiêm trang đứng dậy, nhìn đảo một vòng, rồi nói bằng giọng đồng dục:

— Trước hết, tôi xin thành kính tri ân Trung ương Đảng và Hội đồng An ninh đã triệu tập phiên tòa nội bộ này. Nó chứng tỏ tinh thần dân chủ và công minh của chế độ ta. Nó còn là trận đòn chí tử giáng vào âm mưu ly gián hàng ngũ của địch.

Vâng, thưa quý Tòa, việc Phan Thiện phải ra trước vành móng ngựa hôm nay là một thất bại nặng nề cho gián điệp địch. Vì Phan Thiện chính là nhân viên bí mật của địch, gài trong hàng ngũ ta từ nhiều năm nay.

Bồi thẩm Lê Giản xoa tay :

— Yêu cầu nhân chứng giữ thái độ vô tư. Căn cứ vào đâu, nhân chứng kết luận Phan Thiện là nhân viên bí mật của địch ?

— Thưa, nếu Tòa cho phép, tôi xin trình bày ngọn ngành. Tôi xin đưa ra bằng cứ cụ thể về sự oa rập của Phan Thiện với địch. Bắt đầu từ ngày oàn quốc Kháng chiến 1946.

Giở lại chồng hồ sơ cũ, người ta thấy Phan Thiện là nhân viên nhị trùng trung thành với kháng chiến mà đầu được Phần gián Pháp tin cậy. Tuy nhiên, sự trung thành này chỉ là tấm bình phong che đậy âm mưu phản bội tinh vi và ghê rợn của con chó gẻ Phan Thiện.

— Yêu cầu nhân chứng không được dùng những danh từ nhục mạ.

— Thành thật xin lỗi quý Tòa. Trong lúc hăng say phục vụ cho Đảng, và cho tinh thần đấu tranh giai cấp, tôi đã quên giữ gìn lời nói. Tháng 8-1944, ông lệnh Hồ chủ tịch, đồng chí Văn (1) biệt phái đồng chí Phan trọng Tuệ về nội thành Hà Nội, móc nối với nhân viên tình báo đế quốc, đặc biệt là nhân viên người Việt, để đặt cơ sở tin tức.

Phan trọng Tuệ lập tổng hành doanh trong

) đồng chí Văn là bí danh của Võ-nguyên-Giáp

liệm kim hoàn Đức Thắng ở Giốc Hàng Kèn. Hoạt động đến cuối năm 1944, thì một bộ phận của cơ sở bị đổ bể vì nội tuyến, Kiều Liên, một nhân viên giao liên nòng cốt bị sa hươì Phòng Nhì Pháp. Hội ấy, Phan Thiện làm việc trong phòng thẩm cúng chính trị của Phòng Nhì, dưới quyền thiếu tá Paul, và được Paul tin nhiệm triệt để.

Kiều Liên được giao cho Phan Thiện khai thác. Vì xuất thân từ thành phần tiểu tư sản trí thức, người nữ nhân viên giao liên này đã đầu hàng dễ dàng sau khi bị nhận nước và hiếp dâm. Kết quả là Kiều Liên cung khai hết cho địch.

Nếu đem nộp hồ sơ cho thiếu tá Paul, Phan Thiện sẽ giúp Pháp triệt hạ được toàn bộ cơ sở của ta ở nội thành. Song hắn đã im đi. Hắn im đi, không phải vì yêu nước. Là con cáo già trong nghề, hắn đánh hơi từ lâu thấy sự sụp đổ tất nhiên của chính quyền thuộc địa, cho nên hắn dùng lời khai phản bội của Kiều Liên làm món quà sơ kiến với Phan trọng Tuệ.

Nửa đêm, hắn ập vào căn nhà 18 Hàng Bún, nơi Phan trọng Tuệ ẩn náu. Đồng chí Tuệ trở tay không kịp nên bị bắt. Như quý Tòa đã biết, Phan Thiện không bắt, Phan Thiện chỉ quăng lên bàn tập hồ sơ mật, và để lại một địa chỉ ở phố Cầu Gỗ.

— Trưa hôm sau, đồng chí Tuệ tới Cầu Gỗ gặp Phan Thiện, và từ đó Phan Thiện hoạt động cho chúng ta.

Tôi công nhận là Phan Thiện đã giúp chúng ta rất nhiều, nhưng đó chẳng qua là thủ đoạn để chiếm đoạt lòng tin mà thôi. Năm 1947, đại tá Dupré điều khiển các cơ quan Phần gián của Pháp, và dùng

Phan Thiện đề thâm nhập ngược lại kháng chiến. Phan Thiện bị lộ vì một người đàn bà, tình nhân cũ của hắn, sau làm vợ lẽ cho Dupré. Tôi chưa tìm

ra nguyên nhân Phan Thiện bị lộ, song điều tôi biết chắc chắn là Dupré yêu cô vợ bản xứ si mê, phần khác vì kỹ thuật nghề nghiệp cần thiết, nên làm vợ cho Phan Thiện tiếp tục liên lạc với kháng chiến.

— Nhân chứng lấy tin này ở đâu ?

— Thưa, ở trong thư khố Trung ương. Mãi đến năm 1959, nhân vụ một cựu nhân viên Phòng nhì hoạt động lén lút tại Miền Bắc bị bắt, và cung khai, vai trò hàng hai của Phan Thiện mới bị chọc thủng.

— Yêu cầu nhân chứng đưa thêm chi tiết cụ thể.

— Thưa, ngày 7-6-1959, Thái Hiền bị Công an tóm cổ tại Gia lâm về tội hoạt động cho gián điệp miền Nam. Trước đây, hắn là mật báo viên kiêm ay sai đưa gái cho Dupré. Hắn đã nghe lỏm câu chuyện dàn xếp giữa Phan Thiện và đại tá Dupré.

— Thái Hiền quen Phan Thiện không ?

— Thưa không.

— Thái Hiền có thù hắn Phan Thiện không ?

— Thưa không.

— Ai thâm cung hắn ?

— Thưa, Công an Hàng Cỏ. Xin nói rõ là không phải tôi. Hồi ấy, tôi còn là trung tá quân đội, tổng sự tại Bộ Tổng tư lệnh, chưa được biệt phái qua vụ Lê Tân. Đều này chứng tỏ rằng tôi không dính dấp đến nội vụ, khiến Phan Thiện có thể bảo chữa rằng tôi ghét hắn nên bịa đặt.

— Hồ sơ vụ Thái Hiền được trình lên ai ?

— Thưa một bản được gửi qua Tổng cục Chính trị. Song, theo chỗ tôi biết thì Trung ương Đảng không tin vào lời khai của Thái Hiền.

— Hắn khai ra sao ?

— Thưa, bản khai rằng trong cuộc nói chuyện giữa hai người tại nhà riêng của Dupré, Phan Thiện thú nhận vì bị mỹ nhân kế nên buộc lòng phải theo phe kháng chiến, và hắn xin lập công chuộc tội. Thoạt tiên, Dupré không bằng lòng.

— Không bằng lòng ?

— Vâng, Dupré bấm chuông gọi vệ sĩ vào, định tổng giam Phan Thiện, song cô vợ bản xứ quỳ gối, khóc lóc xin tha. Dupré ngồi yên suy nghĩ đến gần 15 phút. Rồi y bắt Phan Thiện viết tờ cam kết.

— Nhân chứng có tờ cam kết trong tay không ?

— Thưa không. Vì hồ sơ của Dupré đã được chở về Balè ngay sau ngày y hồi hương.

— Tại sao Trung ương không chấp lời khai của Thái Hiền ?

— Thưa, vì Trung ương cho rằng đó có thể là thủ đoạn ly gián của mật thám đế quốc.

— Nghĩa là Trung ương đã phán đoán sai lầm ?

— Thưa, tôi không dám hoài nghi sự sáng suốt của Trung ương. Đứng trên cao, Trung ương bao trùm mọi người, mọi việc, nghe hết, biết hết, suy xét và quyết định không bao giờ lệch lạc.

— Vậy thì nhân chứng đã sai lầm ?

— Thưa quý Tòa, tôi xin nhận lỗi nếu không xảy ra vụ ám sát lạ lùng ngày 9-5-1961.

— Ai bị ám sát ?

— Thưa, đêm ấy, Thái Hiền bị giết trong nhà pha Hỏa Lò, trong khi chờ ngày ra tòa. Y bị một